

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 25

20. června 2010

Cena: 7 Kč

NAŠE CÍRKEV PŘIPOMNĚLA VÝROČÍ ÚMRTÍ PRVNÍHO PATRIARCHY

Celocírkevní bohoslužbou v rodišti prvního patriarchy dr. Karla Farského ve Škodějově připomněla minulou sobotu naše církev 83. výročí jeho úmrtí v 90. roce života církve, u jejíhož vzniku stál.

Bohoslužbu pod širým nebem před pomníkem dr. K. Farského vedl bratr patriarcha dr. Tomáš Butta, kázáním na texty Gn 12,1–2, Jk 1,26–27, J 1,14–20, J 10,11–15 a Ef 5,19–20 (písně 37, 141 a 283) posloužila olomoucká biskupka Jana Šilerová.

V kázání mj. uvedla, že církev nestojí ani nepadá s mocí a finančním zajištěním. Církev je naopak o oprostění se od moci a peněz, jak tomu bylo v prvotní církvi.

Stejně jako Abraham poslechl Hospodina a odešel se svým lidem do nezájistěné existence, i zakladatelská generace nemohla spoléhat na nikoho jiného než na Boha, když odešla ze zajištěného postavení do nezajištěnosti nové církve.

V současné době se mnozí lidé cítí bezmocní, když vidí, jak se svět kolem nich mění a oni mu už přestávají rozumět. I církev se za dva tisíce let změnila. Evangelium se proměnilo na kanonické právo, společně stolování se změnilo na restaurace různých cenových skupin, kam už někteří nesmějí. Z církve se vytratila láska a pocit sounáležitosti.

Bezmoc však je dvojího druhu - de-

struktivní a konstruktivní. Ta první vede k tomu, že bychom nejraději zachovali stávající status quo, ve kterém se cítíme jistí. Konstruktivní bezmoc by nás měla dovést k tomu, abychom současnou situaci vnímali jako šanci ke změně a abychom si uvědomili, že majetek ani moc nás nezachrání a že spása je v návratu k prvotní církvi - k oprostění od majetku a touhy po moci.

Církev už v budoucnosti nebude nikdy taková, jak začala v konstantinovských dobách, musí se změnit, aby v tomto světě mohla plnit svou úlohu. Nemůže spoléhat na nikoho jiného než na Boha, stejně jako tomu bylo na počátku církve.

Bohoslužby doprovodil zpěvem pěvecký sbor libereckého vikariátu. Po jejich skončení položili duchovní a shromáždění členové církve věnec k pamětní desce na místě, kde stával rodný domek prvního patriarchy. Při této příležitosti bratr patriarcha Tomáš Butta uvedl, že v tomto roce si 26. července připomeneme i 130. výročí narození dr. Karla Farského.

Zájemci pak navštívili muzeum dr. Karla Farského ve sboru ve Vysokém nad Jizerou, kde mohli zhlédnout rukopisy prvního patriarchy, jeho nábytek, stoly, které používal, kalich, který věnoval naší církvi, apod.

(red)

Foto: Alena Kučerová

JEDNOTA CÍRKEV – VIDITELNÁ ČI NEVIDITELNÁ?

V prvním květnovém týdnu jsem měla možnost pobývat na školení ekumenických referentů v ekumenickém centru v Bossey u Ženevy. Toto setkání mi bylo velkou posilou a školou, proto bych se s vámi čtenáři ráda podělila o několik myšlenek.

Centrum v Bossey je světovou centrárou ekumenického vzdělávání. Setkávají se zde věřící různých církví, aby se nejen učili o ekumenismu, ale také jej zde prožívali. Především v bohoslužebném životě je zde možné zakusit různé typy spirituality, které jsou mnohdy skutečně prubířským kamenem ekumenického citění. Ačkoliv hlásané slovo Boží nebylo ničím neznámé, byla to tatáž slova pravdy, která čteme v Bibli, a zaznívalo stejně evangelium Ježíše Krista jako z našich kazatelů, někteří kolegové měli zásadní potíž halekat a pokřikovat „Haleluja!“. Ačkoliv jsem vyrostla v Bratrské jednotě baptistů, i já jsem se při setkání s touto formou liturgického prožívání dost podivovala a v duchu rozvažovala, zda je toto nutné, zda Hospodin slyší naše volání, jen když budeme pořádně hulákat...

Ale netajím se také svými pochybnostmi o podstatě života posmrtného podle šablony římskokatolické. Pochybnostmi? Ne, jistotou! Takový ještě život duše beztělesné není!

Ale je peklo, které páli jako oheň a mrzí, že by člověk zuby skřípěl – špatně svědomí, s kterým odchází duše z těla do „říše stínů“. Je i nebe, blahé radostné snění svědomí dobrého, s kterým se člověk rozloučil s hmotou. Jest i Bůh, věčně věčná a objektivní Pravda, jak se nám „jen v zrcadle a po kouscích“ (Pavel) jeví v zákonech přírody, v zákonech hmoty věčných a nezměnitelných, s nimiž nás seznamuje věda, přírodověda, fyzika, matematika, lučba atd. Jest i Trojice Boží: věčná mysl, svým

myšlením vyvodící myšlenku, Bůh svým slovem uvádějící ve skutečnost vůli svou, svého ducha, sám sebe. I řekl Bůh: „Budtež světla na obloze nebeské.“ A ukázal na světla na obloze, tělesa vesmírová, odvěkým sklonem Božím („skrže něž učiněno jest všecko“) tzv. zákonem přírody se tvořící a tím zákonem existující. Tak tuší o životě Božím i apoštol Pavel, pronášeje v Athénách mínění, že „v něm žijeme, se pohybujeme a trváme“ (Sk 28). A umírající člověk odebere se k němu, žít životem jeho, životem Života a Pravdy v náplni věčnosti.

Český zápas, č. 14 z 23. dubna 1920

Ležel jsem včera na operačním stole. Před operací byl jsem narkotisován. „Dýchejte hodně zhluboka,“ napomínal mě uspávající lékař dr. German, takto milosrdný bratr, opravdu milý a srdečný. Dýchal jsem tedy a počítal dechy do 40.

Už od dvacátého dechu asi pozoroval jsem změnu, která se s mým vědomím začala dít. Tu přitiskl mi pan doktor s Billrothovým narkotinem masku těsněji ku tváři.

A já měl pocit, že mi někdo bere tělo, že odtrhuje mi duši od těla, těžce, násilně vyndává a zvedá mě, moje já, z mé vezdejší tělesné nádoby, která potřebuje reparace. „Je

to nutno,“ pravil jsem si v duchu, a snažil se dýchat podle rozkazu.

Ale moje „já“ se vzpouzelo nechat si odervat kořeny své mysli a svého života duševního z půdy těla, můj život bránil se přerušování styku s hmotou, a když zaslechl jsem pak starostlivou otázku čísi: „Dýchá ještě?“ hlásil jsem se vítězoslavně a ne bez jakési škodolibosti: „Ještě dýchá!“

Ale to byl poslední pokus sebeobraný. Ještě jen s největší námahou provedený pohyb levé nohy, držené v kleštích silných rukou operačních asistentů, aby mne netlačila hrana operačního stolu, a pak už jsem v bezvědomí.

Ano, v bezvědomí, ale s dojmem, že jsem jako suspendován, vyzdvižen od svého těla, aby spojení moje s ním nebylo jasné, aby nervy nestačily mi

referovat i o svém utrpení, nedosahující ke mně, k mému „já“. Cítil jsem, oh, cítil velmi dobře ohromný soucit s tělem řezaným a páleným, ten ukrutný soucit bolesti měl mě k tomu, abych vytrhl své tělo trpící z pod nože operačního, můj duch zmítal se zmatkem nemohoucnosti pomoci svému tělu, nejspíš se i pokusil vyrvat je, ale opětované přitlačení použité narkotické masky odvedlo mi duši od těla dál, do skutečného bezvědomí takového, jaké máme v klidném spánku, kdy o sobě nic nevíme, ale jsme při tom šťastni pocitem povznesenosti nad hmotu.

Otevírám oči. Maska pryč. Kladou mě

na nosítka a odnášejí k chodbě, potkáváme vliďného pana převora. Zdravíme se srdečně. Ten rozumí člověku. Duši rozhošťuje se mi zatím radostný pocit návratu svého „já“ ke schránce tělesné. Ta bolí. Ale pocit radosti ze života obnoveného převládá. A mámlí dnes říci, jak mi bylo, když mě odnášeli na nosítkách z operačního stolu do nemocničního pokoje, musím říci, že krásně – přese všechny bolesti, jež se mnou všeobecně sdílely.

A dnes přemýšlím, jako dávno už: Co je duše? Co je život? Je život duše po smrti tělesné vědomý, podvědomý nebo bezvědomý? Neboť, ač nechci svého přesvědčení o nesmrtnosti duše vnucovati nikomu, netajím se jím.

KAREL FARSKÝ: V NARKOSE

vlastní autenticity. Podobný postoj v posledních několika letech začaly přebírat i další církve, zejména tváří v tvář rostoucím charismatickým a evangelikálním církvím, ke kterým mají tolerující, ale i tak značný odstup. Naše církev byla ekumenická již od svého počátku. Vyrůstala v době velkých změn a po boku jiných církví. Brzy po svém vzniku se zapojila do ekumenických aktivit a jakmile to politická situace dovolila, přidala se i do ekumenických hnutí. Naše teologie nemá potíž přijímat mnohé odlišnosti. Ačkoliv věříme v pravost našich interpretací, netvrdíme o jiných, že by byly špatné. Ponecháváme jim jejich jinakost, jejich podíl na rozmanitosti Božího stvoření a na rozmanitosti, s jakou Bůh mluví k nám lidem.

Ačkoliv naše teologie je tedy k jiným formám spirituality chápající, nelze nevidět, že jiné teologie takto naladěny nejsou. Proto mne zaujala myšlenka jen tak letmo pronesená v diskusi: proč se nutně snažit o viditelnou jednotu, když my lidé nejsme schopni takové proměny, abychom jí dosáhli? Proč se nespokojit s jednotou neviditelnou? S jednotou ve víře v jediného dokonalého Boha, který poslal na svět svého Syna Ježíše Krista a který v nás působí skrze svého svatého Ducha? To je přece vyznání, které nás spojuje, ne rozděluje. Když Kristus v Getsemane prosil za jednotu nás lidí, abychom byli v něm, jako on je v Otci, vyjádřil tím požadavek, abychom mezi sebou měli stejně dokonalý vztah, jako má on se svým Otcem. Možná však toho nejsme schopni zde, v tomto světě. Možná je tento požadavek vlastně zaslíbením, cílem, ke kterému se máme upínat. Ve

Dokončení na str. 3

K novozákonním výkladům - Milosrdný Samařan

Bylo to v době, kdy jsem – chtějíc včas dosáhnout cíle – více spoléhala na své nohy než na městskou hromadnou dopravu.

Tak jsem jedné neděle pozdního podzimu spěchala k nádraží, v tašce talár a sešitek s kázáním. Těžké šedivé nebe klesalo do liduprázdných ulic, do nichž dodávalo život jen moje rázování.

A tu vidím kluka, asi desetiletého. Nikde žádný dospělák, nikde ani pes. Jen ten kluk. Nezdálo se, že by běžel s nějakým posláním, nevypadal, že by před něčím utíkal, jen tak pobíhal. Co tady dělá v ten nevlídný čas na spící ulici?

Prolétly mi hlavou různé nehezké případy. Mám ho oslovit? Minutu snad mohu ztratit, ale pět minut ne. Vlak nepočká a na konci mé cesty čekají lidé na bohoslužby.

Nu co, neleží polomrtvý u cesty, konečně, půl sedmé ráno není zas tak brzo. Uháním dál.

Vlak jsem stihla, do cíle dojela, bohoslužby odsloužila, ale toho kluka na pusté ulici dodnes vidím.

* * *

Jinak by se ono setkání mohlo vyvinout, kdybych se – jako ten kněz – z bohoslužeb vrátila. On totiž tou cestou sestupoval (katébainen). Služba v chrámu mu skončila, šel z Jeruzaléma domů, do Jericha.

Jen tak pro sebe si kladu otázku, zda by Pán Ježíš ve smyšleném příběhu, v němž je důležitá pointa, uvedl do chrámu jdoucího kněze do takové překérné situace, jako je kultické znečištění. A kdyby ho přece nechal jít (anabainein, jít vzhůru) do Jeruzaléma, zda by ten pečlivý zákoník tu pointu tak bez odporu přijal.

Ludmila Štěpánková

Z kazatelského plánu

ČTVRTÁ NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

“...všechno tam nechali a šli za ním.”

L 5,11

První čtení Písma: Ž 27,1–3

Tužby:

2. Abychom všichni byli zmocněni k následování Ježíše Krista, trpícího a oslaveného, modleme se k Hospodinu.

3. Za dar trpělivosti, s níž bychom utrpení svého života překonávali s jasným výhledem na věčnost, kterou nám Kristus připravil, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spáso! Zkoumej nás a podrob zkoušce, protřib naše ledví a naše srdce! Máme před očima tvoje milosrdenství. Hospodine, zamilovali jsme si dům, v němž bydlíš, místo, kde má přibytěk tvá sláva. (Srv. Ž 26,2–3.8)

Prosíme tě: Mluv k nám neustále, v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ř 8,18–23

Evangelium: J 8,1–11

Čtení Písma k obětování: Ž 13,4–5

Čtení Písma k požehnání: Srv. Ž 18,2–3

Vhodné písně: 74 nebo 114, 117, 198

MALÉ ÚVAHY

DESÍTKA NEBO JEDENÁCTKA?

Albert Camus, od jehož úmrtí uplynulo 50 let, napsal ve svých Zápiscích jakýsi svůj existenciální manifest - 10 pro sebe nejdůležitějších slov. Svět, bolest, země, matka, lidé, poušť, čest, bída, léto, moře. Že vám chybí slovo Bůh? Je přece skrytý za tím vším. Země stvořil, skrze matku Ježíšovu do světa lidí přišel, abychom přes poušť svých životů poznali svou bídu i čest. Mořem nazývá Jan z Kříže Boha pro jeho hlubiny i výšiny. A létem Hospodinovy milosti jsme ze všech našich bolestí spaseni jeho LÁSKOU. Ano, to slovo mi v desíctce chybí. Zkuste si to taky. Upřímně. Žádné „církveničiny“. Jaká bude vaše desítky?

P. S. Ostatně ta slova byla psána do písku.

ČÍ RUKA?

Tuhle jsem ve zprávách slyšela, že máme málo obvodních lékařů. Důvodem jsou prý bohaté a chudé obvody. Připomnělo mi to bohaté a chudé farní prebendy. Už Mistru Janu Husovi to vadilo. Domnívala jsem se, že lékaři skládají Hippokratovu přísahu stejně, jako faráři, kteří mají jít tam, kam je

evangelium vyšle. Platí to ještě? A nebo už ruka trhu nahradila Ruku Páně? Nebojíme se, že nám to jednou Bůh zadržne?

ŠKODA RÁNY, KTERÁ...

V románu Židovka z Toleda připomíná L. Feuchtwanger středověký „křesťanský“ obyčej, kdy byl o velikonočních svátcích zpohlavkovan představitel židovské náboženské obce. Za to, že nám židé ukřižovali Krista Pána. A tak mne napadlo, co tak dnes zpohlavkovat všechny církevní potentáty a možná všechny křesťany za to, jak Krista Pána dnes a denně křížujeme svou nevěrohodností. Pokud jsem teď někoho urazila, odpusťte, neomluvím se. Myslím, že by nám to prospělo.

P. S. Ostatně o Velikonocích je Ježíš bezdomovec bez diskřinčí zrazen, polonahý vysmíván, bičován, zkrvaven. Umíte si tak představit dnešní církevní hodnostáře? Nebo sebe sama?

AVATAR

Ne, neviděla jsem ho, přestože je to filmový trháč. Ale díky tomu, co jsem o něm všude četla, od přátel slyšela a

fotky viděla, jako by se stalo. Určitě je to úžasná podívaná s technologickými zázraky, v níž dobro vítězí nad zlem. Samozřejmě si modrou pohádku vyloží jinak Evropan, Eskymák, Číňan, křesťan, muslim, intelektuál, puberták či žena za pultem. Opravdu se zdá, že globálním oslněním Avatar předčil všechny ideologické a náboženské agitky a navíc vydělal fůry peněz. Proč ne? Je dobré, když dobro vítězí nad zlem, i když to dobro musí užít zbraně.

Ta určitě nádherná podívaná má ještě jednu obrovskou výhodu - na rozdíl od náboženství (jakéhokoliv) nic po člověku nechce! Jenom se dívat a sentimentálně vzdychat, jak je to krásné, když dobro ušlechtilé vítězí nad zlem. Křesťanství má ovšem nárok: neseď, nekoukej, vstaň, jdi a udělej! Nebuď jen divákem života ani jen hercem, který předstírá. Statečně nes na trh svou vlastní kůži. Pro dobro a proti zlému. Přidej se k těm dobrým, kteří se nedají, riskují, nastaví krk, obětují se... Jinak bude dobro vítězit nad zlem jenom v kině. A Avatar je jenom kino. Kristus je realita.

Jana Šilerová

Nad Písmem

ZÁKON VEPSANÝ V KAMENI LIDSKÉHO SRDCE

Jan 8,1-11

Po letnicích (vylití Ducha svatého) a absurdním obvinění i ukamenování Štěpána – jednoho ze sedmi jáhnů – zařadila církev na 4. neděli po Duchu obvinění ženy cizoložnice.

Evangelium Jana tímto příběhem vydává svědectví o moudrosti, milosrdenství, jež má být vlastní každému z nás, a o Zákonu, který je v pouhé litéře mrtvý, ale naplněný obsahem a Duchem se stává mocným a živým.

Když Ježíš opět učil lid v chrámu, přišli k němu zákoníci a farizeové se ženou přistíženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a provokativně naléhali na Ježíše, aby se k tomuto případu vyjádřil. Již samotný úmysl farizeů byl zlý. Je psáno: „Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat.“

O samotný osud ženy se zjevně už tolik nestarali. Zda bude ukamenována, jak ukládal Mojžišův zákon, či ne, bylo v tuto chvíli pro ně podružné. Jak nemilosrdně a hystericky se může zachovat dav, víme i z případu ukamenování Štěpána. I v tomto případě obviněné ženy stačilo málo a situace se mohla vyhrobit natolik, že žena mohla být nemilosrdně zbavena života.

Ježíš nepřel Mojžišův zákon („nepřišel jsem zrušit zákon, ale naplnit“), ale na naléhání odpovídá způsobem vyrazejícím dech svou moudrostí a milosrdenstvím. Zároveň všechny zúčastněné přivádí k zamyšlení se nad vlastními úmysly, ale i vlastním životem a svědomím. Svou odpovědí: „Kdo z vás je bez hříchu, první hoď na ni kamenem“ obrací vnitřní zrak (pozornost) od ženy ke každému jednotlivci.

První otázka neměla být mířena k vině druhého člověka, ale prvotně k vlastnímu svědomí a vinám nás samých. Každý nese nějakou vinu, nebývá ani těžké ji najít, a jediný způsob, jak

nebýt odsouzen, je v pokání a milosrdenství začínajícím u odpuštění vin druhých.

„Nesudte a nebudete souzeni, nezavrhujte a nebudete zavrženi, odpouštějte a bude vám odpuštěno...“ jsou slova, která již dříve zazněla od Ježíše a nejsou nepodobná výroku Hilela: „nesud svého bližního, dokud se nedostaneš do jeho postavení“. Oboje nás přibližuje Bohu a jeho úmyslům s námi. Zloby, nenávisti, špatnosti, zákeřnosti, pomluv a hříchu jako takového se začneme zbavovat ve chvíli, kdy budeme myslet na druhého jako na sebe a kdy začneme chápat Boží zákon v jeho celistvosti a moci Ducha.

Ježíš nezůstává nekritický ke špatným činům člověka. Jsou chvíle, kdy je velmi tvrdě odmítá. Jeho odmítnutí se však týká zlych skutků a úmyslů, nikoli člověka jako takového. I v případě cizoložnice nás učí tyto dvě skutečnosti rozlišit a tentokrát svá slova „Buďte milosrdní jako je milosrdný váš Otec“ zaměřuje za otázku, která má připadnout na každého z nás: „Kdo z vás je bez hříchu?“ Nejde tedy o pasivní postoj ke hříchům, kterými se svět jenom hemží. Měli bychom se umět aktivně postavit zlému, ale na druhé straně ochotně přijímat každého člověka, bez ohledu na velikost jeho obvinění.

Získáme-li moudrost srdce a sílu Ducha svatého, už by pro nás mělo být snadnější dávat než brát, stavět místo bořit, chválit namísto někoho za zády pomlouvat, pomáhat více než ignorovat či škodit a více být milosrdný a odpouštějící, než být pln odsouzení.

Vedle ovoce Ducha, jak je známe z listu Galatským (5,22-23), pak náleží i schopnost vnímat a oceňovat vše, co druzí dělají. Více se snažit podporovat

jejich dobré úsilí namísto kritizování a osočování. Každý máme přispívat svým dílem k obohacení a šíření zvěsti, která dává celému našemu světu i životu opravdový smysl a trvání.

Jde o chiméru, když si přejeme a žádáme, aby lidé na sebe přestali nevráživě mířit zbraněmi nebo jen bezohledně neházeli odpadky do lesa? Jde o omyl, když křesťanská zpráva mluví o nesobecké lásce, schopnosti si naslouchat? Nejde. Nejde ani o chiméru ani o čirý naivismus. Jde jen o naši dobrou vůli a ochotu naslouchat sobě navzájem a hlavně naslouchat Bohu, před kterým nám nemá chybět bázeň, jež je počátkem moudrosti. Neustále máme prozkoumávat své úmysly, které by za jakékoli situace měly být čisté a dobré.

Žena cizoložnice se na konci příběhu ocitla s Ježíšem sama. Umíme si asi představit, jak se jí ulevilo, když ti, co přišli žádat její smrt, odešli. „Kde jsou ti, kdo na tebe žalovali?“ Není snad chvíle, kdybychom si přáli slyšet tatáž slova...? Možná jednou, až na nás připadne čas a budeme obviněni, sami budeme toužit po Ježíšově pomoci a slovech: „Nikdo tě neodsoudil? Ani já tě neodsužuji.“

Marika Paulíková

V modlitbě se obracíme k Bohu Otcí. Prosíme o dar moudrosti a vnímavého srdce. Abychom neopláceli zlým za zlé, ale vždycky usilovali o dobré mezi sebou a vůči všem. Ať zní ze všech úst tobě chvála, Bože, a pokoj lidem dobré vůle. Amen

Rok '48 - KONEC SOCIÁLNÍCH AKTIVIT CÍRKVE

Nové církevní zákonodárství totalitního státu od podzimu 1949 přispělo k rychlému omezení sociální činnosti naší církve. Ta se mezi válkami (od září 1933) institucionalizovala na spolkovém základě v Ústředí sociální práce (ÚSP) ČČS(H). To zahrnovalo čtyři diecézní svazy, dvě stovky odborů sociální práce, zotavovny i sociální ústavy.

V době únorového převratu 1948 výbor Ústředí sociální práce ČČS(H) fungoval v obsazení: předseda (bývalý vojenský duchovní) podplukovník Ladislav Kopal, jednatelka Julie Patočková, pokladní Marie Šobová. Virilními místopředsedy ÚSP byli předsedové diecézních svazů sociální práce. Činnost tohoto výboru začala být od února 1948 výrazně omezována nově vzniklým Akčním výborem ÚSP ČČS(H). Jeho předsedou se stal stavitel Ladislav Čapek, jednatel Jaroslav Dykast.

Jak dokládá uchovaná Dykastova zpráva o záměrech tohoto akčního výboru, vznikl proto, aby prosadil na půdě ÚSP ČČS(H) odchod zde působících tzv. reakčních živlů. Stejně jako z vlády odešli v únoru 1948 někteří ministři, měly podle Dykasta akční výbory zřizované v různých organizacích církve zbavit i ČČS(H) „reakce“. Akční výbor ÚSP ČČS(H) se tedy vydal cestou k ovládnutí veškeré sociální práce církve.

Tato akce radikálně levicových sil vyvolala protiakti oslabených, ale stále se nevzdávajících demokratů ve složkách sociální práce církve. Po únoru 1948 a na počátku roku 1949 došlo na půdě prof. F. M. Hníkem vedené Sociální komise Ideové rady ÚR ČČS(H) i v ÚSP ČČS(H) ke snahám o ucho-

vání sociálních aktivit církve na původním, demokratickém spolkovém základě.

15. ledna 1949 se sešli členové Sociální komise Ideové rady ÚR ČČS(H) na schůzce. Mezi přítomnými byli její předseda prof. Hník, tajemnice komise Berta Mildová-Bílková (dcera sochaře Františka Bílka, vnímaná z Akčního výboru ÚSP ČČS(H) jako jedna z „reakčních“ osobností sociální práce církve), L. Kopal a další.

B. Mildová-Bílková tlumočila přítomným nadějnou informaci dr. F. Huba, tehdy referenta Ústředního akčního výboru Národní fronty a člena ČČS(H). Dle ní si měly sociální složky církve uchovat i v poúnorové době samostatnost na základě spolkového zřízení. Jen jejich stanovy měly být revidovány.

Vydání církevních zákonů na podzim 1949 tento stav nadějí zvrátilo. Přivedlo na krátký čas demokraticky myslící i radikálně levicové osobnosti z ÚSP ČČS(H) a Sociální komise Ideové rady ÚR ČČS(H) ke společnému úsilí o uchování spolkového zřízení organizace sociální práce církve. ÚSP ČČS(H) muselo na své schůzi 7. listopadu 1949 řešit otázku změny spolkového základu organizace sociální práce ČČS(H). Učinilo to Pamětním spisem o přeměně spolkového základu organizačních složek sociální práce ČČS na církevní základ. V něm bylo uvedeno, že doba převratných politických a sociálních změn postihuje i organizační normy sociální práce ČČS(H). To by mělo v církvi vést k včasnému opatření před nežádoucím rušením její sociální činnosti. Z Ústředí sociální práce bylo doporučeno, aby jednotlivé sociální odbory

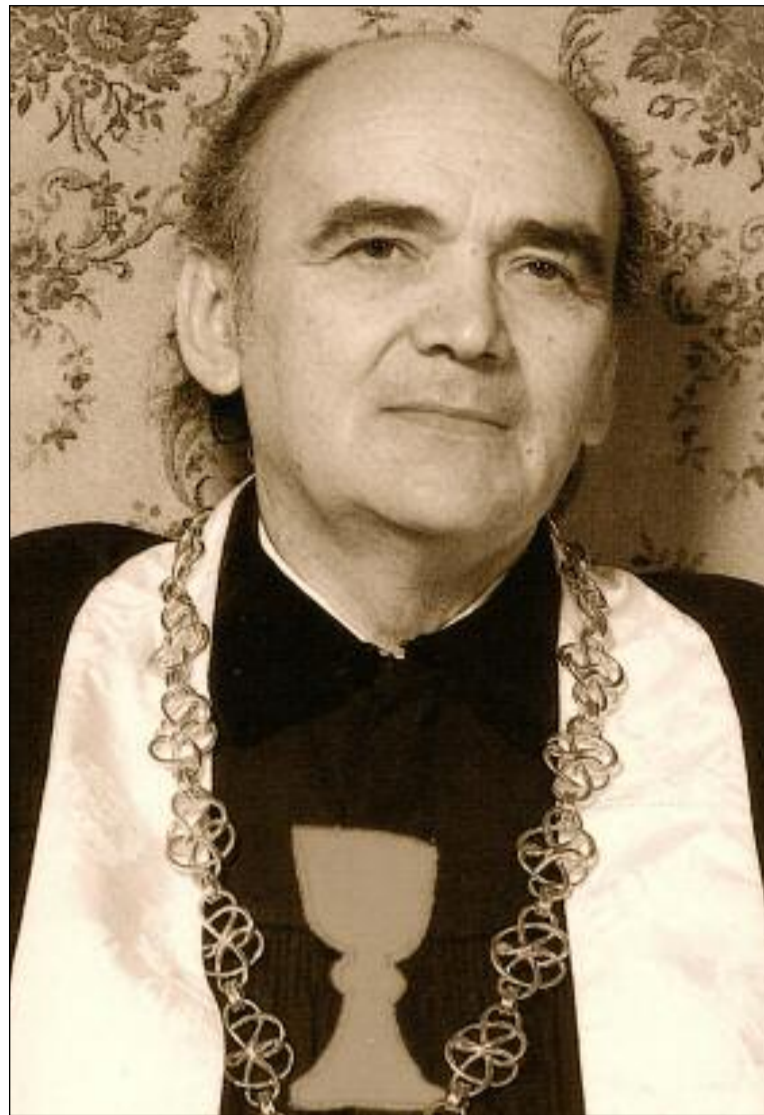
začaly konat svou činnost v rámci rad starších místních náboženských obcí církve.

11. listopadu 1949 se konala porada Sociální komise Ideové rady ÚR ČČS(H) ve věci Pamětního spisu. Zde byl vznesen návrh pro ÚR ČČS(H), aby o přeměně spolkového základu sociální práce v církvi rozhodla kladně. Ústřední rada pak na své schůzi 22. listopadu 1949 rozhodla, že spolková činnost sociální práce církve bude likvidována ke konci roku a převedena do organizací sociální práce v rámci jednotlivých diecézí i náboženských obcí ČČS(H).

Přestože byl takto odstartován proces postupného omezení sociálních aktivit ČČS(H), na sklonku roku 1949 vznikla ještě řada návrhů adresovaných ústředí církve, jak sociální práci vést na nově účinnější cesty.

Sociální činnost v ČČS(H) pak byla totalitním státem postupně, v několika etapách, utlumována. Oběžníky ústředí církve z let 1950-51 dokládají, že i v tomto období ještě pokračovala přednášková a školící činnost pro sociální pracovníky církve. I zápisy ze schůzí prof. Hníkem vedené Sociální komise Ideové rady ÚR ČČS(H) z roku 1951 dokládají snahy vytvořit z odborů sociální práce při jednotlivých radách starších náboženských obcí skutečně fungující centra sociální práce církve. Totalitní stát však tomuto úsilí řadou zásahů zamezil. To neubírá nic na hodnotě činnosti těch osobností ČČS(H), které se tomu v letech 1949-51 snažily zabránit. Mezi ně na předních místech patřili i prof. F. M. Hník a Berta Mildová-Bílková.

Jaroslav Hrdlička

Jubileum V. patriarchy

V těchto dnech se V. patriarcha naší církve bratr Mgr. Vratislav Štěpánek dožívá významného životního jubilea. Naši církvi sloužil v náboženských obcích Brno-Botanická, Bučovice, Brno-Královo Pole, Náměšť nad Oslavou a Brno-Židenice. V letech 1989 - 1999 vykonával úřad brněnského biskupa, v letech 1991 - 1994 byl současně V. patriarchou.

Pokud by mu chtěl některý z našich čtenářů osobně blahopřát nebo poděkovat za jeho oddanou službu církvi, může tak učinit na bohoslužbách 25. června v 17 h v Husově sboru v Brně-Botanická. Za podporu i přátelství upřímně děkuje a blahopřeje

redakce

JEDNOTA CÍRKVE – VIDITELNÁ ČI ...

Dokončení ze str. 1
smyslu Husově, to je ten boj církve Boží, který vede zde na zemi, ale který dobojuje v království Božím, kde se konečně vítězně spojí v jedno tak, jak to Bůh zamýšlel.

Tato interpretace ekumenického cíle jednoty se možná pro tento okamžik může stát vysvobozením ekumenismu ze slepé uličky. Někdy se totiž zdá, že ekumenismus už dál nevede, že eucharistii nebudeme moci nikdy slavit všichni společně, že se budeme muset spokojit s ekumenickými pobožnostmi, ale nedosáhneme ekumenických bohoslužeb. Frustrace zablokovala mnoho nadějných procesů spolupráce. Obrátila se zpět do církve

a prvotní zápal uhasila zklamáním, že věci nejdou tak, jak jsme si plánovali. Církve se obviňují navzájem, kdo že to procesy vedoucí k jednotě blokuje, ale nevidí, že právě toto obviňování nás na cestě k jednotě nejen brzdí, ale vrací o desítky let nazpátek.

My, skupinka věřících, zřejmě nemáme velkou moc věci změnit. Ale máme moc se na změnách podílet. Záměrně jsem před malou chvílí psala o naší československé husitské teologii a ne o církvi či věřících. Je to právě ten rozdíl, že teologie byla utvářena po generace, nese otisk ducha mnoha lidí, kteří formulovali v Duchu Kristově jednotlivé myšlenky. Lidé však

žijí jen krátce, v porovnání s teologií. O to větší je náš úkol, abychom rostli ve víře, prosili za otevřená srdce a hledali jednotu především pro svá srdce a pro sebe jako lidi. Budeme-li v jednotě mezi sebou navzájem v bratrské lásce, hledání jednoty mezi církvemi dostane novou dimenzi.

Máme proto možnost ve svých obcích povzbuzovat k ekumenické spolupráci, k dalšímu vzájemnému poznávání, snaze se pochopit a v lásce se navzájem přijímat za bratry a sestry přes všechny rozdíly. Jiná myšlenka, která v Bossey zazněla, byla totiž připomínka církve jako rodiny. Ani v rodině nejsou vždy všichni zajedno, ale ten, kdo se liší, není rodinou vyhnán, nýbrž v lásce napomínán či s láskou přijímán ve své odlišnosti. Tak se jednota rodiny stvrzuje v srdcích jejích členů. Nemusíme být tedy viditelně sjednoceni, abychom v jednotě vyznávali našeho Pána Ježíše Krista a tak svědčili světu o jeho smrti na kříži, vzkříšení do slávy a spásy, kterou nám tím získal. Budme v naší církvi i mimo ni apoštoly jednoty, viditelné či neviditelné, aby se společná cesta k jednotě rozšířila a zahlazovaly nerovnosti. Aby církev jako rodina Boží sílila a byla tak skutečným světlem a skutečnou solí světu (Mt 5,13-16), jak nám Kristus uložil.

Kateřina Děkanovská

Pozvání do Kvasic

„Tys můj skalní stít
a pevná tvrz má,
ved' mě pro své jméno
a doved' mě k cíli.“
Ž 31,4

Slova žalmisty provázejí našeho bratra faráře Mgr. Lubomíra Plisku, bratry z náboženské obce Kvasice, tatínky z mateřského centra Kalíšek několik týdnů. Ptáte se proč?

Přijďte se podívat. Všichni kopou, betonují, staví sloupy, které budou zapotřebí k oplocení zahrady kolem sboru. Na zahradě bude zbudováno pískoviště pro děti, průlezky a skluzavky.

Ruce našeho bratra faráře nám v neděli žehnají a tytéž ruce ve všední dny házejí lopatou písek do míchačky.

Poděkování všem zakončíme slovy spisovatelky Vlasty Javořické, která nejlépe vyjadřují naše uznání.

„Potlesk patří jen tomu, kdo zalícholil mému sluchu, jen sluchu, ale to, co jde hluboko, to se nedá pochválit, nedá se odměřovat potleskem, to by bylo příliš málo!“

Rada starších Kvasice

Kurz varhaníků a zpěváků naší církve už posedmnácté

Blíží se čas prázdnin, dovolených a spolu s nimi přicházejí nabídky různých volnočasových aktivit. K úspěšným v naší církvi bezesporu patří již tradiční setkání muzikantů - varhaníků a zpěváků, které se koná v srpnových dnech. Letos již posedmnácté.

Kurz pro hudebníky z celé církve se uskuteční za organizačního vedení faráře Zdeňka Kovalčíka a duchovního vedení emeritního patriarchy Josefa Špaka od pátku 6. do soboty 14. srpna. Místem setkání jsou letos České Budějovice.

Kurz varhaníků a zpěváků pořádá královéhradecká diecéze pod patronací svého biskupa Štěpána Kláska. Letošní kurz přislíbil podpořit také plzeňský biskup Michael Moc. Je třeba také předem ocenit vstřícný krok, zájem i podporu připravovanému hudebnímu setkání českobudějovické náboženské obce na Palackého náměstí a její faráři Věry Majerové. Za to jim předem patří dík.

Maximální počet účastníků vzhledem k ubytovací kapacitě je stanoven na dvacet. Ubytování je zajištěno ve skautské ubytovně poblíž centra města ve čtyřlůžkových pokojích se sociálním zařízením. Účastníci si však musí vzít s sebou polštář s dekou nebo spacím pytle. Stravování - snídaně v místě ubytování, oběd a večeře v restauraci. Kurzovné - 3 000 Kč.

Příhlášky zašlete písemně či mailem na adresu náboženské obce v Náchodě, Raisova 806, 547 01 Náchod, nocesh.kov@seznam.cz

Sraz účastníků je v pátek 6. srpna do 17 h na faře naší církve, Palackého náměstí 1154. Na sobotu 7. srpna je připraven poznávací autobusový zájezd, den Páně oslavíme s budějovickou obcí, prohlédneme si památky ve městě, večer se sejdeme k biblické večeři.

Od pondělí nám ranními a večerními zamyšlenými poslouží br. Špak za varhaního doprovodu písní členy kurzu. Dopoledne - hra na varhany, odpoledne přednášky, hlasová výchova a nácvik sborového zpěvu.

V pátek 13. srpna se v 19 h uskuteční ve sboru na Palackého náměstí veřejný koncert účastníků 17. kurzu varhaníků a zpěváků.

V sobotu 14. srpna se v 9 h rozloučíme s Českými Budějovicemi songovou liturgií a po společném obědě se rozjedeme do svých domovů. Věřím, že budeme obohaceni krásnými zážitky a společnou radostí ze setkání, ale také naplnění vědeckostí, že jsme obdrželi dary Ducha svatého k oslavě našeho Pána.

Webové stránky kurzu www.varhanicky-kurz.hus.cz

Zdeněk Kovalčík

ZPRÁVY

Vzpomínka

V sobotu 22. května v nočních hodinách ve věku 80 let odešel na věčnost bratr Otakar G. Navrátil z náboženské obce Vratimov, který v ní po léta působil jako kronikář a člen rady starších. Byl nejenom věrným sborovým zapisovatelem všeho uplynulého dění, ale i výborným zpěvákem, který po dlouhá léta aktivně působil ve frýdecko-místeckém pěveckém sdružení Smetana. Jeho daru trefného slovního vyjadřování si cenili i ve světské oblasti – dlouhou dobu dělal kronikáře v místním fotbalovém mužstvu, u něž tak našel i prostor pro své věčně mladistvé fanouškovské nadšení k tomuto sportu. V posledních letech již nemohl být každou neděli mezi svými, o to více však nás potěšil svou návštěvou při loňském sborovém výročí. Závěr života strávil v ostravském Domově Sluníčko, kam jsme za ním rádi jezdili. Vzpomínáme na něj všichni, kdo jsme jej znali, děkujeme tímto za jeho nepřehlédnutelný podíl v životě vratimovské náboženské obce. „Pane a Spasiteli náš, děkujeme ti za naplněný život našeho bratra Otakara, za vše, co pro tebe a tvou církev mohl udělat. Bůh mu buď milostiv. Věčná mu, Pane, paměť.“

(rst)

Koncert ve Frýdlantu

Srdečně vás zveme na koncert k jubileu naší církve, který se koná v neděli 27. června od 16 h ve sboru Krista Spasitele ve Frýdlantu. Vystoupí pěvecký sbor náboženské obce Liberec a Amatérské komorní sdružení Liberec. (Součástí tohoto setkání bude i výstava dětských pra-

KŘESŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES
již dvanáctý rok nabízí ubytování
v apartmánech u moře v Chorvatsku
za skvělé ceny!
www.mesites.cz

Využitím našich služeb současně podpoříte
misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku.
Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou
dovolenou i dovolenou studentů a mládeže.
Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

kata.mesites@seznam.cz
info@mesites.cz
Skype: katadohnal
GSM +385915659536

ci s letní tematikou, uvažuje se i o expozici fotografií z historie sboru.)

(no)

Pravda jako cesta

Náboženská obec v Liberci pořádá ve středu 23. června v 18 h v modlitebně fary na nám. Českých bratří k 595. výročí upálení M. J. Husa a k 90. výročí vzniku naší církve hru o Janu Husovi s názvem Pravda jako cesta. Účinkují členové Církve adventistů sedmého dne reformačního hnutí Podkarpatských Rusínů.

(rst)

Den otevřených dveří

Dovolujeme si vás pozvat na v pořadí již šestý Den otevřených dveří Nazaretu v Podzámčí v Borovanech. Ten první byl uspořádán v roce 2005, pouze dva měsíce po otevření střediska, a tak vlastně tímto Dnem otevřených dveří slavíme pět let trvání. Budeme rádi za každou návštěvu, a to zvláště z naší církve. Pořádáme tuto akci v pátek 25. června i proto, aby se návštěva u nás dala spojit s víkendem. V okolí jsou různé historické i kulturní zajímavosti – např. 4 km vzdálený Žižkův památník

v Trocnově. Den otevřených dveří začíná v 9 h a trvá do 18 h. Součástí bude řemeslný Jarmark neziskovek, vystoupení divadelního souboru CHAD, vernisáž výstavy nazaretských dílen a kroužků, divadlo Viti Marčička jr. a koncert Pavlína Jišové a bluegrassové skupiny SEM TAM. Bližší informace na www.nazaret.cz.

Karel Filip

Koncert ve Svinově

U příležitosti 90. výročí vzniku naší církve a 60 let od instalace varhan se 27. června od 17 h uskuteční v Husově sboru ve Svinově koncert varhanní hudby a zpěvu. Příchozí mohou také zhlédnout malou výstavu výtvarnice D. Štěpánové a seznámit se s fotkami a dokumenty mapujícími historii náboženské obce ve Svinově. Všechny zájemce srdečně zveme do nově vymalovaného interiéru sboru!

(rst)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 21. 6. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Consortium Pragense
Orchestra,
Y. Škvárová - alt,
M. Laštovka - trubka
* 22. 6. - 17 hodin
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička - varhany,
Z. Šedivý - trubka,
J. Šedivý - trubka
* 23. 6. - 17 hodin
Bach, Händel, Vivaldi
M. Lopuchovský - flétna,
J. Popelka - varhany
* 24. 6. - 14 hodin
Benefiční koncert
Larimer Choir (USA)
* 24. 6. - 17 hodin
Bach, Mozart, Franck
V. Trojanová - varhany,
R. Kyrlová - mezzosoprán
* 25. 6. - 14 hodin
Benefiční koncert
* 25. 6. - 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák
J. Kšica - varhany,
T. Jindra - bas
* 25. 6. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
* 26. 6. - 17 hodin
Bach, Dvořák, Händel
J. Pokorná - varhany,
P. Hůla - housle
* 26. 6. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat - barokní housle
* 27. 6. - 17 hodin
Haydn, Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
* 27. 6. - 20 hodin
Bach, Orff, Gershwin
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta - varhany

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠ A CIZOLOŽNICE

Tento příběh (J 8,1-11) nás učí, že nemáme soudit druhé, protože sami nejsme dokonalí. K získání tajenky si vypisujete písmenka z první tabulky v pořadí určeném čísly ve druhé tabulce.

H	M	R	B	H	E	J	O
Ď	K	S	Í	V	U	K	V
E	M	Ř	N	D	Í	Z	P
N	O	Z	A	E	E	CH	Á

13	32	19	10	23	29	8	3
25	1	7	15	5	17	26	20
9	28	14	21	2	22	12	18
30	24	4	27	11	31	16	6

(Řešení z minulého čísla: Radujte se.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

DESET ZEMÍ PODPORUJE ITÁLIÍ VE SPORU O KŘÍŽE VE ŠKOLÁCH
Poprvé v historii Evropského soudu pro lidská práva se deset členských zemí, mezi nimi i Rusko, prohlásilo za třetí stranu v řízení v souvislosti s rozsudkem vydaným proti italskému státu, kterým se zakazuje vyvěšování křížů ve školních třídách a který bude posuzovat velký senát soudu 30. června.

Soud v úterý 1. června poskytl Evropskému centru pro právo a spravedlnost (ECLJ, European Centre for Law and Justice) seznam zemí, které se spojily na obranu Itálie: Arménie, Bulharsko, Kypr, Řecko, Litva, Malta, Monako, San Marino, Rumunsko a Ruská federace. Tyto státy, které patří mezi 47 zemí Rady Evropy, formálně požádaly soud, aby se mohly oficiálně přihlásit jako "třetí strana", až bude probíhat proces před velkým senátem. Statut "třetí strany" státům umožňuje předkládat soudu oficiální formou písemně i ústní připomínky. Deset zemí chce podpořit italský stát, který dělá vše pro to, aby byl anulován loňský listopadový rozsudek, který zakazuje umístění křížů ve veřejných školách. Také dvanáct nevládních organizací bylo soudem uznáno jako "třetí strana". Dosud se žádný stát ani nevládní organizace neohlásily na podporu rozsudku. Kromě těchto deseti členských států vystoupily proti rozsudku z 3. listopadu 2009 další země, jako např. Rakousko nebo Polsko, svým politickým prohlášením z 19. listopadu, resp. 3. prosince 2009.

"Jde o významný precedens v činnosti soudu, protože členské státy se obecně zdržují zasahování, nebo zasahují jen v případě, kdy se jedná o vlastního občana," vysvětlil Gregor Puppinc, ředitel ECLJ. Případ kříže je jedinečný a nemá předchůdce.

"Deset států se rozhodlo vysvětlit soudnímu dvoru, jaké jsou hranice jeho pravomoci a jaké jsou hranice jeho možnosti vytvořit nová 'práva' proti vůli členských států. To představuje vyváženost jeho moci," dodal Puppinc.

"Případ křížů", známý jako "případ Lautsi", byl postoupen velkému senátu poté, co italská vláda předložila 28. ledna 2010 stížnost proti rozsudku druhého senátu soudu ze 3. listopadu 2009. V první instanci soud potvrdil, že přítomnost kříže ve školní třídě je "proti právu rodičů vychovávat děti v souladu s vlastním přesvědčením a v souladu s právem dětí na svobodu vyznání, protože žáci by mohli vnímat, 'že jsou vychováni ve školním prostředí, které nese znaky určitého náboženství'. Soud dále uvedl, že přítomnost kříže by mohla působit "rušivě na city" syna paní Lautsi (ta podávala stížnost) a neumožnila by "vyučovat žáky kritickému myšlení" nebo "výchovné pluralitě, která je podstatná pro zachování demokratické společnosti". Podle závěru soudu se jedná o porušení čl. 2 protokolu 1 (Právo na výchovu), a také čl. 9 (náboženská svoboda).

Italská vláda předložila 29. dubna 2010 soudu prohlášení, ve kterém objasňuje, že soudci ve Štrasburku nemají kompetenci pro nařizování laicismu zemi, zvláště ne Itálii, národu charakterizovanému většinou věřících, kteří praktikují a identifikují se s římskokatolickou vírou. Rozhodnutí soudu po veřejném slyšení ve velkém senátu, které se bude konat 30. června, bude zveřejněno na konci roku.

ČBK

MEXIKO: KDO NEBUDE PODÁVAT ABORTIVNÍ PILULKU, PŮJDE DO VĚZENÍ

Nejvyšší mexický soud rozhodl, že abortivní "pilulka po" musí být distribuována všemi nemocnicemi v Mexiku, veřejnými i soukromými. Předsesta nejvyššího soudu prohlásil, že vedoucí pracovníci, kteří odmítnou vyhovět tomuto rozhodnutí, mohou být odstraněni ze svých pozic, soudně stíháni a uvězněni.

Soud popřel, že pilulka způsobuje potrat. Pročež je kompatibilní s ústavními dodatky týkajícími se práva na život, které byly nedávno přijaty v některých mexických státech. Podle ministra José Ramón Cossío ti, kdo se odmítnou podřídit, budou čelit velmi vážným důsledkům, neboť neposlušnost je jednou z nejzávažnějších věcí, kterými se zabývá ústava. Lékařům nebude poskytnuto privilegium výhrady svědomí.

Res Claritatis

Blahopřání

Dne 25. června letošního roku se v plné duševní i tělesné svěžesti dožívá 70 let bratr farář v Jílovém u Prahy Lubomír Polinský. Blahopřejeme mu a děkujeme za obětavou práci a oddanost, s jakou slouží nejen v našem sboru v Jílovém, ale i v pěti okolních obcích. Přejeme jubilantovi do dalších let hodně zdraví, síly, spokojenosti a hlavně Božího požehnání.

Rada starších a členové náboženské obce v Jílovém u Prahy